

El meu racó preferit de Bell-lloc

El meu racó preferit de Bell-lloc no és ben bé un racó...són els seus camps. M'encanta la verdor dels seus camps, veure-hi alfals, blat plantat. Són ufanosos gràcies a l'aigua de reg que ens fa un poble venturós. Quan surto a caminar i giro per la cantonada de cal Batlle, davant l'església: ¡uau!, allí estan, esperant-me, oferint-me la seva verdor que contrasta espectacularment amb el cel blau. Un cel que Déu ens ha pintat en aquest retrat meravellós, la seva obra. De vegades, no tinc aquesta sensació tan espectacular, depèn del meu estat d'ànim, suposo, però ells mai m'hàn fallat allí estant esclatant la natura viva que Déu ens ha regalat.

Per un altre camí, passant pel darrere de la Bosch Miquel, més endavant, algun ocell canta al seu aire, passant de tot, a tota pastilla, una bonica cançó d'estiu, és la meva cançó estiuenca favorita, que no es deixa gravar en el mòbil; com un tenor desconegut i anònim per tothom que entona i entona i que canta i canta ple de vida. I em fa emocionar, perquè feia molt de temps que no escoltava una cosa tan bonica.

Les roselles, la seva rojor singular...te les trobes pels camins, ¡no han desaparegut! i t'alegren la vista. Un cop vaig sentir en una conferència que les flors eren l'autògraf de Déu en la naturalesa. M'agraden les herbianes que creixen vora els camins, que segons un antic no tenen cap propietat bona. Jo especulo amb la idea que potser encara no s'ha descobert el seu poder miraculós: ¿Potser fan rejuvenir els cossos...?...¿Què potser treuen tots els dolors...?. Les malves que segons el mateix antic indiquen que la terra on n'hi ha és fèrtil i bona...m'ho explicava amb un conte:

"Hi havia una vegada un home cec que sospesava la possibilitat d'adquirir unes terres, així que pensant, pensant, va decidir...:

-Ja sé com ho faré per saber si les terres són bones o no...

Va agafar un jove noi i se'l va endur cap allí, aquell indret, i un cop van arribar li va dir al jove:

-Ara lliga la somera en alguna mata de malves.

I el jove va contestar-li...:

-Senyor, no hi han malves en aquest rotlle de terra.

- Ah! Doncs ja podem marxar...

un conill en girar espantat, una mica més i no m'atropella, se'm tira a sobre, en sentir soroll, anava desorientat. Pel camí del darrere de la Bosch Miquel, tot travessant pel pas a nivell que travessa la via del tren i tot passant pel costat de l'autovia, de matí, sents l'aire fresquet que et refresca i gires el cap a la dreta i veus els camions, el trànsit de l'autovia, gires el cap a l'esquerra i els camps verds.

¡Les cigonyes! Ara en vec dos volant, dançant una dansa desconeguda. Creuant-se en el cel enraono: "¿Ara es donaran un bés amb el bec?". Però de moment mai ha passat. Flirtegen, o simplement van al seu aire, i es paren quan els hi ve de gust.

Ara, l'emoció que jo recordo molt gran, era quan amb el meu pare i la meua germana pujàvem amb bici fins a dalt als pins, llavors, una vegada a dalt arribava el moment de baixar... Baixàvem a tota pastilla les pujades que tant ens havia costat pujar pedalant i era molt emocionant. Per finalitzar, quan casi ja no podiem més amb la pujada de cal Batlle, era l'última espenta, l'espenta final, com quan el nen surt a l'hora del part, Però per finalitzar, encada quedava la pujada quan estàvem més valents, d'on hi havia abans l'antic consultori mèdic, el jutjat de pau i el que és avui la Llar de jubilats, allí sí que jo crec que no desistia moltes vegades per vergonya que algú ens estés mirant, algú vianant, i jo hagués de baixar de la bici i a peu, acabar de pujar, remuntar...

Són records d'un present, d'un passat no tant llunyà i jo em pregunto: ¿què és el que el futur ens depararà?. Ojalà per molt de temps poguem seguir gaudint d'aquests indrets, d'aquestes delicatessen que ens desperta la natura de Bòll-lloc. La verdor dels camps, el cel blau. Els tractors que llauen i van cap als camps, el canal... Jo no us ho sé dir que se'n farà, només sé que a mi aquest camp m'ha ajudat. M'ha ajudat a desfogar-me algun cop en que tenia la ment massa calenta, m'ha ajudat a dir: "Vinga va una mica més de caminar, ara arribaré fins a la "Torre del Pirra"..." o a resseguir el camí de la sèquia. M'ha ajudat a tenir conversacions profundes amb el meu germà gran tot caminant. Em va ajudar i donar alegria quan de petita anava a la "torre de los Padres" amb l'Anna, quan feiem excursions també amb l'Olga. I m'ha donat pau, o he trobat jo la pau tot resseguint aquest camí, el camí també de la vida, que té pujades i baixades i que a vegades també pugues esbufegant perque t'estan mirant...